

SETMANARI IL·L·STRAT DE LITERATURA NOVA S Y ANUNCI S
Dedicat ab preferencia al desenvol·lo de la vida teatral de Catalunya

SURT LOS DISSAPTES

PREUS DE SUSCRIPCIO:
En Barcelona. Ptas. 2 trimestre.
Fora ciutat. . » 2 »
Extranjer y
Ultramar. . » 10 l' any.

Director: D. JOAN BRU SANCLEMENT

REDACCIO Y ADMINISTRACIO:
Carrer de las Cabras, 13, segon.
Bussó a la escala.

PREUS DE CADA NUMERO:
Numero corrent. . . 0'10 Ptas.
» atrassat. . . 0'15 »
» » pera
los no suscrits. . . 0'20 »

AVIS

han vuit dias de temps pera la encuadernació de *Los aucellets* última obra publicada en lo folletí.

Poden aprofitar aquest interval los que tingan obras anteriors sense encuadernar.

Condicions, las de costum.

UNA
PONCELLETA
EN LO
PASSAT
CARNAVAL

DE NOVA PLANTA

Es disparitat ben heterogénea de criteris y emplantant pera expressarlos diferent idioma, dugas Revistas barcelonesas aspiraban a una solució politica regionalista pera Catalunya prenent reconstituir nostra nacionalitat de nova planta. En la redacció de ab dugas predominaba la bona

fé, contaban alguns anys de existencia, y han mort soptadament al acabar l' any 1893.

A quinas causas pot obehir la desaparició de *L' Aveng* y de *La Espanya Regional*?

Aném per parts.

L' Aveng, format per una agrupació jove, entusiasta y vigorosa, ha mort per excés de concentració de vida; los seus redactors enamorats de sa propia obra han fugit de la relació necessaria pera aixamplar tot camp d' acció y volent fer de tot foch nou, han acabat los tions ants de que en lo caliu se depuessin los metalls y resultés de la fosa lo nou producte fil únic del seu ingeni.

De las dugas tendencias que divideixen al regionalisme catalá, cap va satisfacerlos, perque cada una tenia ja la seva organizació y modo regular de viurer y en lloch de durne al si de alguna d' ellas la seva sava reformista, varen preferir alsar bandera nova pero tant tangiblement diversa en la forma, que la excessiva importancia donada a n' ella, l' ha precipitat a la caiguda.

Nostra llengua va ser per part de *L' Aveng*, objecte de sério estudi é inventant una ortografia propia y referente la sintáxis, fent de tota la gramática nova planta, reduhi sos punts de mira generals y 's declará enemic irreconciliable en primer terme, de tots aquells que no usavan lo modo de escriurer inventat per la revista. Y a tal causa 's deuen lo decahiment d' interés y la pèrdua de lectors que en sos darrers temps ha sufrert, així com lo retrahiment de autors a col·laborar en sas planas.

La campanya llengüística empresa y valentment sostinguda, patia no obstant de falta de atinada direcció, puig que lo apassionament viu, ara lo grau conseller del *Aveng*, los agradava més la polèmica acalorada, que la discussió rahunada y així es que al temps que contestaban lo qu' es prestaba á polemizar, deixava sense contestar escrits redactats ab serenitat y desitj d' arribar ab bona voluntat á una unió veritable dels elements catalanistas militants. (1)

Poch se llegeix en catalá, y menos donchs va llegirse *L' Aveng* en la época de transformació contribuinthi tant lo nou modo d' escriure com l' aspror del género literari conreuhat y de poca amenitat general; sabut es que los treballs especulatius tenen la circulació limitada.

No obstant y las dificultats de l' empresa, si haguesin tingut en grau més alt la virtut de la constancia, lo seu grupo haguera crescut, al revés d' ara, que 's desmonorará lo treball dut á terme.

De doldrer es la mort del company catalanista, y ho es més per que ha desaparegut per motius incidentals, per més que los cregui de fondo la Redacció al despedirse. A no duptar, si algún dia torna á veurer la llum *L' Aveng*, aquella reconeixerá lo poch profitosa que al catalanisma va esser lo seu desvió de la causa de fondo pera entregarse en cos y ánima á la innovació gramatical, cosa apropiada pera 'l llibre millor que pera 'l periódich per 'l qual te de ser secundaria. Y dona molta més forsa á nostra opinió la declaració de radicalisme autonómich que enarbola á última hora la Revista que s' en vá. Los que ab tanta valentia otorgan testament, no debian malgastar sas energías en l'uytas que á la fi quedan menudas al costat de la causa de la Pátria.

En un próxim article judicarém las causas que han influít á concepte nostre á que 's deixés de publicar *La Espanya Regional*.

J. S.

(1) Vegín los articles *Del llenguatge escrit y L' Intrusa* publicats en los números 53 y 86.

—Que no ho sabs Irena? He ballat una polca ab la Conchita.

—¡Ves... ves! Sempre m' ho he pensat qu' erats un gat dels frares

EFFECTES TRAGICHS

(DEL FRANCÉS.)

S' ensajava en lo Teatro Gauloise *Valerianus Diocletianus*, la gran tragedia en cinch actes y en vers del eminent poeta Palamé de Razor. La acció de la obra passa trescents anys després de Jesu-Crist. Pot recoma-

narse de aquesta tragedia no solsament una dotsena de bons versos; també es digne de tenirse en compte un gran acompanyament d' elefants de Numia, de ileons, de cristians que s' els vent cruixí 'ls ossos dintre 'l circo, tot un disbarat d' esclaus, de legionaris, de Romans, ab figurins dibuixats per Burdini y sobretot que lo paper de Valeria, la cortesana convertida á la santa parola, per quin modiu lo vil emperador fá arrancarli 'ls ulls, estava confiat á la gran trágica Liona.

L' apuntador era al *forat*. Al mitx de la escena se trovaban l' autor Palaméde y 'l director Brevanne, mentres que á la claror dubtosa de duas lámparas eléctricas que iluminavan tot lo teatro, Liona, vestida á l' antigua y adornada ab plomas negras se postra als peus de un individuo (l' actor Barbon) que lluhieix una túnica gris, personificant á Diocletianus. Y Liona xiscla ab grans mohiments:

Sobre ton front fosch y amenassant
 que jamay hi arriba l' alegria
 com vol de corps tan sols hi nia
 un somni de sang y...

De prompte s' aixeca Brevanne de la cadira y, adelantantse ab marcat malhumor cap al grupo, diu cridant y movent lo manuscrit de un cantó á l' altre..

—Senyors, aquesta escena l' han fet alló que se 'n diu de un modo genial... Pero, aixó no es suficient.

—En efecte, aixó no es suficient, diu desde son lloch, l' autor.

—Y donchs que, s' ha *entrebanca*l algú? Pregunta Barbon.

—Qui es que s' *estalona*? Pregunta Liona vivament contrariada.

—Hi ha primé de tot que no 's senten cruxir los ossos dels martirs á dintre 'l colisseu. Ho sents Merizier? Y tu per la teva part no has expressat lo crit de una dona que li arrencan los ulls.

—Com? Jo no crido prou?

—Si, prou lo crit gutural hi es, solament que no has trovat lo tó. Es necessari doná la impressió de una tortura horrorosa, mentres que ab lo crit que tu donas sols sembla que t' e-caldis prenent xocolata. Y en cuant á vos Merizier si no treveu alguna cosa que imiti millor los ossos que cruixeixen, tindré 'l sentiment de retirarvos lo cárrech. Senyors, l' ensaig está llest. Fins á demá á la una del mitx dia.

Tot lo personal escénich del Gauloise qu' estava dintre 'l teatro feya quatre horas, ab fret y entre sombras, sorti á respirar l' aire pur dels grans boulevards. Merizier sorti trist, ab la má al front, y Liona entrá á son carruatge que á gran trot empenugué lo camí de son hotel.

—Si, Brevanne creu que 's molt senzill, deya ella. Ves que sé jo quin crit se fa cuan á un li treuen los ulls? Al menos en la obra *Miguel Strogoff*, Marais té alguna cosa á dir: «¡Per Deu! ¡Per lo Cesar! ¡Per la Patria!» Pero, jo no més un crit, un gran crit, y llestos. Mirém lo que dich avants.

Per enrecordarsen, obra son paper, escrit ab magnífica redondilla, y comensa á declamar.

Ten compte! de ma ferida
 la sang que t' esquitxará
 en tu un jorn rebrotará.
 Ten compte! Falsa es la gloria
 Oh tirá: y que en ta victoria
 lo cástich al fi 't vindrá!

—No, diu ella desan'mada, en tot aixó no hi trovo la nota justa, lo crit que necessito

Arriva al seu hotel del carrer Bois-de-Boulogne, y un cop es á l' habitació crida á la cambra plautantli una bofetada per un pretext fútil. La xicota dona un crit de dolor; pero no serveix, no es tot lo extrident qu' es necessita. Liona encare meç amobinada se interna en l' imvernacle, s' assena sobre un gran sofá embolicantse entre cuixins de brocats, satí y peluix. Crida al seu criat

negre, y com que no es prou ràpit en presentarse, li dona una estirada de orelles.

—*By God!* exclama lo bon home sumicant.

Tampoch hi ha res á copiar de aquest re. ech británich. Qué fer? La gran trágica ab tot y sa extraordinaria pensió no 's pot permetre pas lo luxo de portar gent á la tortura. De prompte mentres dirijia extraviadament la mirada sobre 'l tou de verdas plantas y palmeras que transformaban aquell lloch en jardí exòtich, se n'adona del mico Nelusko, que tot fent ganyotas espantosas, estirava tant com li permitia la cadena per acostarse al lloro. Aquest cridava sobre sa pertxa, la cresta erissada, mirant al mico ab ulls esfereits.

—Potser si! se digué Liona, qu'encara hi ha alguna cosa á fer.

Alashoras ab una rialla cruel—ah! quina rialla!—deslliga tranquilament á Nelusko, y s'entorna á ajeurers, entre 'ls cuxins, esperant lo resultat. Lo mico, tan prompte se trova llure, dona uns cuants salts, després, ab moltes precaucions, avansa á quatre potas en direcció al lloro. De un bot salta al bastó de la pertxa y un cop á dalt se coloca al costat del volátil, que, subjecte per una anella á la pota y no poguent fugir, mira al mico ab ull esfereit y ab la cresta més y més erissada.

Nelusko té una idea. Contempla un moment al seu vehí, ensenyantli un rengle de dents de una recititut diabòlica, després adelanta sos llarchs dits cap á la cresteta blanca y rossa de l'aucell y arrancantli una ploma fa cruixirla entre sas dents ab extraordinaria delicia. Lo pobre animaló, dona un crit extrident gutural, esferehidor com de lloro acorralat.

—Oh, quina bella entonació! exclama la trágica. Ah' si jo pogués imitarla.

Entretant lo mico continua impiadosament la tortura, arrencant plomas una á una, pelantli la cresta, mentres que 'l desgraciat lloro xiscla, tant de mal com de por, ab crits enragollats, verdaderas trompetadas que fan retrunyir tota la casa.

Y, atenta, viva la mirada, escoltant ansiosa, Liona, repenjada al cuixins, va estudiantlos per copiarlos lo més exactament possible. Per ultim se sent un crit de una intensitat extraordinaria, tan horrorós, que la trágica exclamá, triumfanta:

—Aixó es! Ja tinch lo meu cop d'efecte.

Tres vegadas repetí ella lo crit als nassos de Nelusko, que estupefacte, doná un bot y corregué á amagarse entre las palmeras.

A l'endemá, á l'ensaig, cuan arrivá lo famós passatge, l'autor, Palamède Razor, abrassá plorant á Liona, y li digué:

—Aixó es marvellós! Es genial! Encare sento fret á la espiada. Fareu venir á tot Paris á sentir aquest crit tan magistral!

Al mateix temps entre bastidors se sentian uns cruiximents espantosos.

—Senyor Brevanne, digué modestament Merizier entrant á la escena, crech que jo també ho he trovat. Per imitar los ossos dels cristians, que cruixeixen baix las dents de las fieras, trenco caixas buydas de cigarros habanos. Qué li sembla?

—Molt bé! Merizier, molt bé, exclama lo director, Vos també heu fet una admirable troballa. Ara si que, nostra escena dels mártirs produhirá un efecte tremendo. Escolteu, Merizier: estich tan agraht que voldria fer alguna cosa per vos. Quin paper hi feu á *Diocletianus*?

—Represento l'elefant de Numia. Jo faig las camas del radera.

—Está bé! vuy fervos adelantar.

—Ah! senyor director, vosté 'n fá massa!

—Si; comensant á demá, faréu las camas del devant.

POMPON

T. PER J. XIMENO.

¡CUARESMA!

—Perque... veuréu, per mi aixó de la Cuaresma no es res més que una parodia de lo que tot l'any hem de fer los pobres.

Composició mencionada en lo Concurs de Odas Serenas

La torrentada

I

A voreta del torrent
ha nascut una flor blanca.
¡La corrent que passa aprop
d'amoretas si n'hi canta!

Ha nascut de bon mati
quan parpallejava l'auba;
quan sortian de sos nius
els aucells bategant d'alas.

L'oreig l'hi ha donat un bés,
lo sol n'hi ha donat un altre;
iy com se n'ha engelosit
la torrentada!

II

A voreta del torrent
allá hont més bramula l'aigua
una nina y un donsell
baix, baixet d'amor se parlan.

Si ella té eis coloretats vius,
ell n'es morenet de cara.
Si un per ulls te carbó encés,
l'altre té rosas per galtas.

Han cullit l'hermosa flor
bo y besantla l'una y l'altre;
iy com se n'ha engelosit
la torrentada!

III

A voreta del torrent
s' han sentat als peus d' un arbre;
¡parauletes de l' amor
son tant dolsas si bé 's parlan!

Ubriachs de tant de goig
la floreta han oblidada
qu' ha caygut avall, avall;
pel torrent salta que salta.

La nineta que ho ha vist
l' ha seguit fins á ran d' aiga;
¡y com se n' ha engelosit
la torrentada!

IV

Vora 'l marge del torrent
son amant frisós l' aguarda;
vora 'l marge del torrent
que de penya en penya salta.

Le nineta rellicant
ha cridat: ¡Acuytat, sálvam!

y el donzell s' ha despenyat
foll d' amor de dalt del marge.

En sos dits de rosa y neu
ella porta la flor blanca;
¡y com se n' ha engelosit
la torrentada!

V

Lluny del marge del torrent
xóps de l' aiga que 'ls arrastra,
s' han donat los dos amants
un petó y una abressada.

¡Será l' últim a potser!
lo torrent marxa que marxa.
¿Será l' última potser?
¡Amor meu, oh! cuyta, abressam!

La flor blanca s' ha perdut
ab ei bes de l' un y altre;
¡y com se n' ha engelosit
la torrentada!

P. MONISTROL.

LA VIDA INGLESA

Surtint del «Bufet».

PENSAMENTS

Fins lo més ruch, no es tal ruch,
si es que sab que res no sab,
pug sols sapiguent aixó,
demostra que sab pensar.

Quan se casa algún vehi
ó te una alegría forta,
ell ab los seus se la porta,
sense dirte: ¿vol veni?
Y si se li mort algú,
ó te una pena horrorosa,
allavors ja es altra cosa,
¡allavors hi has d' anar tú!

Tot se pot vendre y comprar,
si 's troba qui ho ven y ho compra,
pero la tranquilitat,
qui no 'n te, á cap preu la troba.

¿Vols tenir dinés de sobras?
No gastis res del que cobras.

ENRICH RIERA MATEU.

CARTA DE MADRID

LA DE SAN QUINTIN

COMEDIA EN TRES ACTES Y EN PROSA, ORIGINAL
DE PEREZ GALDÓS

Cada vegada que un grandió aconceixement teatral
d' aquells que senyalen época en los fastos de nostra
historia escénica, ve á despertar las energias de la gent
de lletras y logra conmourer d' una manera inusitada

á la massa general del públich, me sento vivament ai-
rat contre las arbitrariedades de la mare naturalesa per
haverme negat un talent superior que 'm donés compe-
tencia pera descriurer y jutjar l' objecte d' aquell gran-
diós aconceixement.

Pero los desheretats del talent, aixis com los deshe-
redats de la fortuna, som culpables inconscients d'
aquestas faltas y no debém avergonyirnos per careixer
dels capritxosos beneficis de la societat y de la natura-
lesa.

Procuraré donchs, suplir ma falta de suficiencia, ab

sobra de bona voluntat, donar compte als lectors de *Lo Teatro Regional*, de la importància que ha lograt la última obra dramàtica del eximí novelista y ja gran dramaturg D. Benet Perez Galdós.

Cuan tota la premsa d' aquesta localitat ha fet saber als espanyols, lo gloriós naixement d' un gran autor dramàtic y ha consignat en sos orghens diaris, los pormenors mes insignificants del arguent copiant escenas enteras, no 'm serà necessari descriure pas á pas l' arguent, perque aquest corrent los vents de la publicitat, es del domini del poble espanyol.

La de San Quintín, encare que son títol deixa pensar que son arguent es històric y que te relació ab aquella victòria de Felip II contra 'ls francesos que fou origen de la fundació del monastiu de San Llorens del Escorial, tothom sab que es una comedia de costums del dia.

Es la quarta obra dramàtica de son autor y son triomf ha sigut tant llegitim, que la escola nacional pot vestir-se de tota gala y la Talia espanyola, aquella Talia de nostre sigle d' or, pot reapareixer per los espays infinits, ab sas cent trompetas de la fama pregonant que á Espanya s' ha inaugurat la renaixensa de son teatro propi.

La ovació tributada á Galdós lo dia del estreno en lo Teatro de la Comedia, no es una d' aquelles ovacions vulgars que solém veurer per desgracia massa sovint en los teatros. Ovacions obligadas, tal volta, per lo companyerisme, l' adulació ó los debers á una personalitat... no, es un triomf poch comú que traspasa los límits de tot lo vulgar y de tot lo consuetudinari, pera deixar marcat un dia de gloria pera la escena patria y un dia de gala per la nacionalitat entera.

Y dich que no es una ovació vulgar, per haverse efectuat lo fenomenu may vist, d' alsarse electrisada la gran massa d' aquell públich que paga sa entrada y que cap coneixensa ni cap llas d' amistat l' uneix ab los autors, ni ab la gent de lletras, y que judica las obras per l' efecte que produheixen en son esperit y aquell cos de públich espontaneament y plé d' entusiasme, invadeix l' escenari ansiós y frenètic per conèixer d' aprop á l' autor, per abraçar-lo, per apretar-li la mà y per rendir-li lo més entussiasta tribut d' admiració.

Los amichs del poeta y la gent del ofici, qu' estaban á son costat en lo moment d' aquella explosió del públich, li anunciaren la vinguda d' aquella onada d' entusiasme y Galdós ab sa plácida senzillés quedá inmutat y esbalahit sens saber articular una paraula.

Aquest entusiasme del públich explica la mágica encantadora qu' enclouhen aquellas sublimes frases del final del segon acte, cuan la jove y hermosa duquesa de San Quintín en un rebato d' amor, obra de bat á bat las portas de son cor al desvalgut Victor jove industrial y obrer intel·ligent y li diu ab magestat suprema: ¡¡Nieta de Adán! desheredado del mundo! pobrecito miol ven á mi! Yo te quiero!

Aquestas frases sobre 'l paper, aisladas y sense valor plástich, son frases mortas, però enclouhen un poema de tendresa, posadas en boca de la simpática Maria Guerrero.

Seria no acabar, si volgués mencionar una per una, las bellas de la obra de Galdós. La construcció es acabada, las escenas ben combinadas, la realitat de son diálech, convens al auditori y enlayra l' ànima per la grandesa de sas imatjes, son estil no hi ha que dir si es cult y castis, perque es una filigrana que ab sas delicadesas de forma, delecta y embadaleix. La comedia no es del género simbólich però té alguns passatjes d' aquest género, en lo segon y ters acte, que fan sentir y fan pensar.

Y després de feta la apologia de la obra, me quedaria encare altre tant que dir, si pogués ocupar-me minuciosament de la direcció y de la execució. Mario no trevallava en la obra, però puant trevall acumulat representa la seva direcció! Quin acert! Quin cuydado mes

exquisit revelan los mes senzills pormenors! Si Mario posa càtedra de direcció d' escena, tindrà molts deixebles!

En la execució, hi brillan com estrelles de primera magnitud, Maria Guerrero y Thuiller y no pot concebir-se com seria possible millorar sos papers. A Cepillo, Balaguer y al resto de la companyia no se 'ls pot posar tatxa. ¡Encare tenim teatro!

A. B.

Mme. Boudorn: célebre artista de Café-Concert. Va vestida á la espanyola segons guardarropia francesa.

Marieta la comedianta

La Marieta era molt hermosa. Elegant, de ulls expressius, blanca com la neu, cosset primorós y formas verdaderament bellas.

Nascut en un poblet dels voltans de Viladrau, y havent quedat orfe, l' afillá lo seu oncle, home d' uns vuitanta anys. De tot lo de la casa s' en cuidava la Layeta, sa muller, dona que si be passaba dels seixanta era de lo que s' acostuma á dir, de bona fusta.

La Layeta, tenia dos fills ja grans, que no podian ben veurer á la pobre Marieta. La feyan sofrir de mala manera sempre cuestionant á tot' hora, y buscant tot quan podian pera martiritzar-la.

Vingué la festa major del poble en quins dias havia de representarse una funció en lo Cassino.

Ja de temps tenian escullit lo drama que posarian en escena, y per aquest motiu havian demanat al Miquel qu' aquell any hi deixés sortir á la Marieta. Un cop consentit, aquesta estudiá ab gran afició, pera quedar bé, de son comés.

Los fills de la Layeta y d' en Miquel, també hi sortian, mes aquestos entonats y orgullosos, volguent sempre saber més que 'ls altres, no podian sentir de cap manera que alabessin la Marieta.

Aprop ja l' hora de doná comens á la funció, la

Marieta tota empolainada passejantse pel petit escenari, esclamarà:

— ¡Que vaig bonica arel! Veritat, Andreuhet?

— Semblas una marquesa, deya aquest, ab tó alegre.

L' Andreuhet estimava molt á la Marieta, y per aquest motiu, era ell qui feu la demanda á son oncle, de deixarla fer la funció.

Al sentí aquesta conversa los cosins de la Marieta se disputaren ab l Andreuhet, puig aquets no podian sufrir que la galantejés.

Se feu la representació ab bona abundancia de incidents propis del cas, fins al arribar al final de la obra, que afigurava transcorre en una forta tempestat, ab acompanyament de llampechs y trons, que ab l' escena que 's representava verdaderament esglayavan al públich.

Los mal intencionats noys d' en Miquel aprofitaren aquesta situació pera realisar son maléfich plan.

Fent veure, qu' es cuestionavan, y á causa d' una empena que l' un havia dat al altre, tiraren al cap de la Marieta la pega grega encesa, que tenian pera produhir l' efecte dels llamps.

Impossible descriure lo pánich de tothom al veurer á la pobre Marieta correr per la escena encesos los cabells.

Lo resultat fou que si be curá de sas cremadas la desgraciada no recobrá may més la vista.

Per aixó si algún foraster arriba al poble y pregunta quí es una pobre dona cega de aspecte estrany que de porta en porta demana caritat, li dirán qu' es *Marieta la comedianta*; si demana lo perque de aquest nom, li explicarán la historia. Tothom la sab.

FRANCISCO DE P. GRACIA.

BADALONA.—En lo Teatro Zorrilla hi actúa la companyia 7 resols, de la que forman part las aplaudidas actrius Mallí, Tarés, Cardalda y Arasa y los inteligents actors Marqués, Rojas, Gimenez, Espinosa, Escayola, Serra y altres.

Diumenge per la tarde se posá en escena lo drama catalá *La taberna*.

P.

SABADELL.—En lo teatro de la Associació de catòlics dimars per la tarde se posaren en escena lss obras catalanas *A cavall d' un gos* y *Vells y boigs*.

F.

BLANES.—Hermosa fou la vetllada que celebrá lo «Primer Casino de Blanes» lo dia primer del corrent.

Llegiren poesías las Srtas. Ferrer y Albertí y 'ls joves Valentí y Orcuch.

La part musical de la festa estigué á càrrech de las senyoretas Valentí, Pericó y Ribas.

S' estrená una comedia en un acte y en vers original de D. Joseph Cortils y Vieta, posada en escena per lo director D. Toribí Sala y secundat admirablement per las Srtas. Sala, Ribas y Turró y 'ls joves Oriol, Valentí y Ribas.

D' aquesta ob, a nos ocuparem en la secció de Teatro Catalá del número pròxim.

Finalisá la primera part de la festa ab la humorada *Sebas al cap*, desempnyada per los joves Girbal, Pornellá y Falcó y 'ls més amunt esmentats.

La segona part consistia en un ball de societat inter-

UN CURT DE VISTA

—Si es servit?...

—Casi no 'n té.

—Una carta?...

pretant lo programa las senyoretas en obsequi á la concurrencia.

Inútil dir, que tots quants prengueren part en la festa foren sumament aplaudits y cridat l' autor de l' obra estrenada al palco escénich pera rebre los aplausos de tan distingida societat.

Felicitém desde aquest lloch á las simpáticas senyoretas que per primera vegada desempnyaren los seus respectius papers.

J. A. B.

TEATROS LOCALS

—Es per vosté.

—Recristina quin bunyol...

—Bréto! murri! gran mussol!
tornam á donar papé!...

MARINERESCA

Ab las llágrimas que 'l mar,
ab voracitat impia,
en tot temps ha fet vessar,
cregáu que n' hi hauria prou,
si se aixugás algún dia
perá formar-lo de nou.

JOSEPA CORTILS Y VIETA.

Así res de nou hi ha que afegir á la revista de la setmana passada.

Al Pomea han comensat los preparatius de la representació de la gran obra *Jesús* de D. Frederich Soler. Ha continuat proporcionant bonas entradas la comedia *Tenorios!* y dilluns se vegé molt concorregut lo benefici del Administrador de la casa, Sr. Franqueza.

També en lo teatro Novetats s' están activant los ensaigs de *Jesús de Nazareth* de D. Angel Guimerá.

En lo Tivoli comensa avuy la nova temporada, actuanthi també companyia de ópera italiana de la que 'n forma l' artista E. Aponte.

Dijous comensá al Eldorado la nova companyia formada per alguns dels principals elements de l' anterior y reforsada per alguns artistas precedits de bona fama. Veurém que tal pinta.

En lo colisséu de la Granvia, l' activitat hi domina de una manera digna d' aplauso. No passa setmana que 'l revister no tinga de donar compte de algún estreno. L' últim que ha tingut lloch, sigué dilluns passat ab lo drama *Teodora*. Fou ben rebut, al tot y notarse en son transcurs gran falta d' experiéncia per part del autor, en lo domini de aquest género de literatura.

Y no quedant cap més nota important en la cartera de aquest humil servidor, se despedeix de vostés fins á la setmana entrant.

LABRUGUERA.

CANTARS

Per ma mare aprenguí á orar,
per lo meu pare á sufrir,
per tu, que 'm vas olvidar,
vareig aprendre á malehir.

Si no hi ha sols com tos ulls,
ni hi ha foch com ton alé,
ni hi ha iaferr com lo teu cor,
tos petons cóm deuhén ser!

SIMÓN ALSINA Y CLÓS.

NOVAS

Comensan á repartirse en lo folletí del present número las vuit primeras planas de *La mosca al nas*, comedia en un acte, en vers, deguda al mes popular de nostres autors dramátichs D. Frederich Soler.

Lo benefici del simpátich actor D. Conral Colomer, verificat dilluns passat, se vegé molt concorregut essent molt aplaudida las produccions posadas en escena, duas d' ellas arreglo del beneficiat.

S' ha posat á la venda en vostra administració *La Colometa*, comedia en un acte, en vers, original de

D. Joan Ribas Puigvert, estrenada ab molt éxit. Preu: 2 rals. Igualment se ven també al mateix preu *La Lola* parodia del popular drama *La Dolores*, deguda als senyors A. Guasch y F. Dalmases.

—Per avuy está anunciat en lo Teatro Principal lo debut de la companyia del eminent actor Ermete Novelli.

—*L' Argolla* es lo titol que porta un nou drama en quatre actes que ha terminat nostre amic Ignasi Iglesias. L' estrenó se verificará próximament per la companyia Tutau.

—Próximament la Societat coral «Alba» donará en lo teatro del seu nou local una sèrie de representacions de las mellors obras catalanas.

—En lo Teatro Granvia s' estrenará próximament un drama en quatre actes *La Quiebra*, traduhit del francés per los Srs. Jordá y Costa. Aquesta obra se ha representat á Paris ab gran éxit durant mes de cent nits seguidas.

—Probablement la funció Certámen del Centre Còmic Barcelonés, tindrà lloch de dijous vinent en vuit. Se tenen bonas notícias del merit de las tres obras en un acte que s' estrenarán.

—En lo teatro de Novetats lo primer actor D. Enrich Borrás ha posat en estudi lo monòlech catalá trágich histórich *L' últim conceller*, original del reputat autor D. J. Ayné Rabell, cual obra, premiada l' any passat en lo concurs de monòlechs obert pel Circul Literari, s' estrenará la setmana entrant.

—Ha sigut condecorat ab la Creu de la Legió de honor, M. Carvalho, notable director de la Ópera Cómica de Paris.

—Formada per obras dels artistas més notables de nostra ciutat, se ha inaugurat al Saló Parés una important exposició.

—S' ha aplassat pera després de acabada la Cuaresma l' estreno del melodrama *La campana de la muerte* que se anunciaba en lo teatro de Novetats, á fi de no distreure el ensaigs del drama sacro de Guimerá, *Jesús de Nazareth*.

—Lo «Jovent Catalá Regionalista» celebrarà avuy en son local, carrer Tapineria, 33, primer, una vetllada literi-musical en la cual hi pendrán part reputats artistas.

CUL DE SACH

Dos *touristas* visitan Sant Francisco el Grande y admiran lo magnífich artesanat y preciosos quadros de la grandiosa iglesia, pero no quedan completament satisfets, porque trovan pobre y mesqui l' enrajolat.

—¿No 'ls ha agradat?—pregunte lo *cicerone* que 'ls acompanya.

—Molt, y sobre tot lo sostre. Pero hi trovém una cosa.

—¿Quina?

—Que l' *enrajolat* no está á l' altura del sostre.

GEROGLIFICH

: : +
X X X
+ PO
T T T

REY DE CASA.

TARGETA

PAU SERRA RAGE

Formar lo nom de un poble catalá J. R. R.

Las soluciones en lo número próxim.

Soluciones als enigmas insertats en lo número 104

XARADA.—Ju-pi-ter

MUDANSA.—Pas-pes-pis

GEROGLIFICH.—Noyas tres unzas deu centims

Correspondencia

M. Sajulida, Manuel Campins, M. T. S., Vicens Caparó, August Torrents, N. C. Casas, Una disfressa, Antón Puyal, Maligcaressaroni, Pom de flors J. Massana Bru, Magi Pinyol Riera, R. Cabruja, J. Aloy, M. Pompidó, Riff-guenyo, Castanyeta y Flauta, Ramon Avinyó y Pere Fantasma: no va prou bé lo que han enviat.

Jaume Trias, Julià C. y P., Jaumet Torres, E. Magliori, Manrich Biblils Pata, R. Junch, M. P. Castells, Manuel Campaña, C. Torrent Costa y Bernard Suquets: anira alguna cosa.

Agusti Benestà, los cantars anirán.—Joan Ventura, no 'l podem complaure.—Rossendo Pons, no 's segueix cap orde, no es possible.—Joseph Escachs Vived, anirá.—N. Sureda y Ben, es relliscós.—J. A. F., procurarém tenirho present.—Antón Bures, pot enviarho de nou, podria esser.—Salvador Bonavía, va bé.—J. Gabriel Tuxans, lo pensament va molt millor que la forma.—Francesch Comas Pou, admés.—Joan Rivas Puigvert, anira.—Miquel Vidal, encare es defectuós.—Joan Pont y Esposa, de quant ens se dedica al castellà?—Joseph Hernandez, no va prou bé.—Mr. Eugon, anirá.—E. de L., la forma es poch cuidada.—Joaquim M. Mont, no va.—Felipe, anirán dos dibuixos.—Pere Coll Pou: no es propi de nostra publicació.

LAS LLETAS INVISIBLES

En lo número vinent se publicarà la llista dels que haurán obtigut premi.

Barcelona—Imp. Alsina y Clós, Muntaner, 10.

UN GAT ENTREMALIT

